

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 635/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o.**, Laurinská 4, Bratislava, IČO 36 833 533, zastúpenej Mgr. Michalom Bizoňom, LL.M., advokátom, Laurinská 4, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/64/2023 z 25. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 13. mája 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/64/2023 z 25. januára 2024. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jej práva napadnutým rozsudkom porušené boli, navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a navrhuje uložiť najvyššiemu súdu povinnosť nahradiť jej trovy konania.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v civilnom sporovom konaní na Okresnom súde Bratislava I vedenom pod sp. zn. 21C/54/2019 o zaplatenie 20 149,19 eur s príslušenstvom, v ktorom okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 21C/54/2019 z 18. marca 2022 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom č. k. 8Co/112/2022-236 z 29. novembra 2022 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že dovolanie zamietol.
3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňa kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z hľadiska

formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd dospel pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP k záveru, že sťažovateľkou nastolené právne otázky uvedené kritérium nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy krajského súdu (odvolacieho súdu).

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v tom, že hodnotenie najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku o tom, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňajú kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP, a tým nie sú zmätočné, je len všeobecné, keďže krajský súd sa v rozsudku nevysporiadal s jej argumentáciou. Ďalej v tom, že najvyšší súd pri skúmaní dovolania mal vyabstrahovať právnu otázku položenú v dovolaní v súlade s právnym názorom ústavného súdu (I. ÚS 336/2019), a pokiaľ to neučinil, dopustil sa *denegationis iustitiae* v zmysle sp. zn. II. ÚS 342/2019.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku v otázke posúdenia riadneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu a v otázke posúdenia dôvodnosti dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu.

6. Ústavný súd konštatuje, že právo na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého namietané porušenie predstavuje podstatu ústavnej sťažnosti, nie je absolútne a môže podliehať obmedzeniam založeným na rozumných dôvodoch (napr. rozsudok Veľkej komory vo veci Stanev proti Bulharsku zo 17. 1. 2012, sťažnosť č. 36760/06). Obmedzenia však nesmú obmedziť označené právo jednotlivca takým spôsobom alebo v takom rozsahu, že je zasiahnutá samotná podstata tohto práva (ibid. IV. ÚS 431/2018, I. ÚS 575/2020). Ústavný súd poukazuje aj na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by všeobecným súdom vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd ďalej v okolnostiach tejto veci poukazuje na skutočnosť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012). Úlohou ústavného súdu v tomto konaní je preto presvedčiť sa, či napadnutý rozsudok je založený na rozumných a ústavne konformných dôvodoch a či ním nedošlo k neprimeranému zásahu do samotnej podstaty práva sťažovateľky na prístup k súdu.

7. Na námietku zmätočnosti napadnutého rozsudku ústavný súd z odôvodnenia rozsudku zistil, že najvyšší súd posudzoval splnenie kritérií na odôvodňovanie rozsudkov krajského súdu

a okresného súdu v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP ich spoločným posúdením ako jedného celku. Tento svoj postup v bodoch 11 a 11.1 odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne odôvodnil, argumentujúc kompletizujúcou jednotou rozsudkov krajského súdu a okresného súdu. Takéto odôvodnenie je podľa ústavného súdu ústavne akceptovateľné vzhľadom na to, že rozsudky okresného súdu a krajského súdu tvoria spoločne jeden vzájomne kompletizujúci sa celok, a to predovšetkým v prípade, keď sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu.

8. Podľa napadnutého rozsudku dovolateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Prvou otázkou bolo, či je možné previesť náhradu za vyvlastnenie podľa § 111 stavebného zákona na tretiu osobu. Druhú právnu otázku vymedzila dovolateľka tak, či je možné pre účely vyplatenia náhrady za vyvlastnenie podľa § 111 stavebného zákona určiť vlastnícke právo do minulosti do času vydania rozhodnutia o vyvlastnení.

9. V bodoch 15, 16 a 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza dôvody, pre ktoré považuje sťažovateľkou nastolené právne otázky za nedostatočné pre posúdenie dôvodnosti dovolania. V týchto častiach napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza, že dôvod, prečo právna otázka sťažovateľky týkajúca sa možnosti prevodu náhrady za vyvlastnenie má akademický charakter, je ten, že právnou otázkou, na ktorej výlučnom riešení bolo založené rozhodnutie merita sporu, bola otázka preukázania vlastníctva. Právna otázka sťažovateľky týkajúca sa možnosti určenia vlastníckeho práva do minulosti nebola pre rozhodnutie sporu rozhodujúca, pretože jej zodpovedanie by neviedlo k zrušeniu alebo zmene rozsudku krajského súdu alebo okresného súdu. Už uvedené závery a odôvodnenia najvyššieho súdu v otázke dostatočnosti právnych otázok sťažovateľky pre účely dôvodnosti dovolania sťažovateľky tak podľa ústavného súdu nevykazujú znaky ústavne neakceptovateľnej svojvôle či nedostatočného odôvodnenia, ktoré by mohli viesť k neprimeranému zásahu do samotnej podstaty práva sťažovateľky na prístup k súdu.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola vo všetkých jej častiach pri predbežnom prerokovaní odmietnutá ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu